

TERESA DEUNTAREN IRAKATSIAK

(Jarraipena)

III.- Deuntasun-bidea

Deuntasuna zer dan aurrekoan ikusi gendun. Gure naia oso-osorik Jaungoikoari ematea, Jaungoikoarenarekin bat egitea dala deuntasuna ikusi gendun. Au errez esaten da. Nola ordea, elburu ori iritsi deuntasuneko goi-mailla orretaraino nundik edo nola igo?

Ona gaurko gaia.

Bitara osotu gindezke: gure izamenari berezko zaizkion osogarriak geuk geureganatuaz eta gure izamenaren gaindiko diran beste osogarriak Jaungoikoak guri emanaz. Lenengo osotasuna alezkoa, naturala, bearrezko zaigu. Berezko, alezko zaigulako, gainera, geuk geure indarrez iritsi bear dugu. Obenatiko ondoren zitalai burruka egiñaz, Jaunaren laguntza onartuaz, gure bikaintasun guztiak zintzo erabilliaz iritsi bear dugu osotasun au. Osotasun au aski dugu Jaunaren agindua betetzeko.

Obena ta griña gaiztoakatik gure izamena bidegalduta dabil, Jaungoikoagandik iges, gauza itxusi ta makurretara doa. Jaungoikoaren-

tzat egiña da, Jaungoikoagan bakarrik ase ta atsenden diteke; bere aultasunak, berriz, beera daragio ta itsukeriak sasi-asegarrietara darama. Gogaituaren egitez aultasun eta itsukeri auek indar bizi ere baidira, orra gure barnean burruka. Erdibi eginda gaude eta erdia erdiaren aurka ari izan bear. Osotasun au, beraz, zailla zaigu.

Beste osotasuna, alezgaindikoa, sobrenaturala, guk gure indarrez ezin dezakegu iritsi. Jaunaren Laguntza berezia bear-bearreko dugu. Osotasun naturala iristeko ere, Jaunaren laguntza bear dugu; laguntza ori, ordea, kristau guztioi ematen zaigu. Osotasun sobrenaturala ez da guztiontzat bearrezko; oso gutxiri Jaunak eman oi die. Alaz ere, osotasun au guztioi irrika bear dugu, guztioi bidea gertu bear diogu, Jaungoikoaren egiña gurea baiño bikainago baida; ta alezgaindigo osotasuna Jaungoikoaren lana da, alezkoa berriz gurea. Alezgaindiko osotasuna bestea baiño errezago iristen da. Orain, esan dugunez, Jaungoikoak baidagi lana gogoak baiño areago. Gogo ezin diteke beifire alper egon, beti du eginbearrik. Eginbearretik eginbearrera alde aundia dago, ordea. Leen gogoak berak arkitu bear zitun osogarriak, orain Jaungoikoak ematen dizkio gogoari; onek artu bakarrik egin bear ditu. Artze au ere, ordea, ez da eginkizun ain soilla, oso errez baida Jaunari eragozpenak jartzea.

Maitasun betea dala osotasuna esan gendun. Maitasun betea daukana da osoa. Orrengatik maitasunaz neurtzen da osotasuna. Beraz, ta aurreko lanean ez nun esan, osotasun absoluturik ez dago; maitaleagandik ez baiña, maitatuagandik maitasunak artzen baiditu neurriak, ta maitatua Jaungoikoa da. Orra, bada, darabilgun osotasun au erlatibua da.

Orain goazen gure gaira. Deuntasunera-ko bidez Teresak zer darakuskigun ikus dezagun.

Esana dut gogo-gaiari zeatz dagokien itzik ez dala; izan ere itza ez baida gogo. Emen ere, bada, irudi bat dakarkigu Teresa'k.

Ikatz-arri edo leiarrezko gaztelu eder-bikain bezela da gure anima. Gaztelu onek gela asko ditu goian, bean, eskubi aldean... Barru-barruan, erdi-erdiko gelan Jaungoikoa dago gaztelua argitzen eta guztia Beragana darakarren argi ta

indar dariola; gaztelu ingurua, berriz, pizti zirtzil eta etsaiez betea dago. Eragozpen guztiak azpiraturik Jaungoikoaren gelaraino sartzea da gure eginkizuna, osotasuna. "Gure gaztelu eder-zoragarri ontan nola sartu gindezken ikusi bear dugu ordea. Txorokeri diodala dirudi, berriz; gaztelu ori gure anima baldin bada ez baidago gaztelura sartu bearrik; gelan legoken bati gelara sartzeko esatea baida. Egoera batetik bestera alde aundia dago baiña. Anima asko baidaude gaztelu inguruan, aren etsai artean, barruratzeko ajolarik gabe, toki eder ortan ez zer dagon, ez nor dagon, ez nolako dan ez dakitela"(M. I,I,5).

Gauza bi bear ditu, beraz, animak osotzeko: gaitza utzi ta ona egin. Gaztelu inguruan dabiltzan piztiak oinperatu, aien limurkeriak eze+tsi ta gazteluaren erdiraino sartu. Arritzeko da gero piztiak ta olako zirtzilkeriak gu limurtzea, baiña olaxe gertatzen da; ardi-narruz eta argi-aingeru dirutela datzkigulako. Inor ez doa gaitzera gaitza dalako, on dalakoan baiño. Gaztelu inguruko zikinkerik oiek ere ba-dute zerbait guztiok, tamalez, on deritzaguna.

Eginkizun ontan"erabaki aundi ta guztiz sendoa"(C.P.21,2) animak artu bear du lendabizi. "Naiz eta edozer gertatu,naiz-eta edozein lan bizkarreratu,naiz edonork marmar egin,araino eldu ez eldu,naiz bidean il,naiz bideko eginbearretarako biotzik ez izan,naiz eta mundua bertanbera ondatu..." Jainkoaren gelaraino eldu arte ez gelditzeko asmo sendoa gogoak artu bear du.Beldur ta bigunkeriak gogaikarri zitzaizkion Teresa'ri.Berberak dionez deuntasunerako bidean ez du nai emakumerik,gizon kementsu guztiok nai gaitu.

Onela bi gauza gogoak egin bear ditu, esan dugunez, gaitza utzi ta ona egin.Gaitza uzteari "garbikuntza" naiz "ukoa" esan oi diogu.Garbikuntza,obenakandiko orban ta ondoren gaiztoak kendu bear ditugulako; ukoa,Jainkoari bear zaion maitasuna Berari bakarrik eman ta aren izakiai ukatuaz garbitzen geralako.Eginbearra dugun ona,berriz,ekandunak eta otoitza ditugu.Men eder asko Jaunak eman dizkigu.Men auek gaitzerako ez baiña onerako ditugu. Emendik noski "onoimen"itza.Men bakoitzak ba-du

bere eginbearra, ta eginbear ori bete arte mena ez da osotzen. Ortik ekandunen bearra. Otoitza ere bearrezko zaigu Jaunaren urbil egoteko, Deuntasun oso iritsi al izateko, beraz Teresa'k iru gauza eskatzen dizkigu: garbikuntza, onoimenak, otoitza.

Auetaz urrengoetan bereziki.

Sekundino Anaia
Karmeldarra

